

[Lars P. Jensen.]

problem, en ømtålig branche, som netop derfor har brug for told.

Selv om varen bliver på bunden liste, vil jo øgelsen af bevillingsudstedelser bevirke, at beskyttelsen bliver mindre og mindre, og at denne branche — som vi har erkendt er ømtålig — simpelt hen i løbet af ganske få år vil komme til at stå nøgen uden at kunne klare sig.

Derfor er vi tilfredse med, at der for de varer, der er ført tilbage til liste 2, altså fra friliste til bunden liste, ingen toldnedsættelser er sket, og vi er tilfredse med, at der er en del varer, som er ført tilbage fra den frie til den bundne liste. Det drejer sig om 39 positioner. Til gengæld er der den anden vej ført 21 positioner, d. v. s. fra liste 2 til liste 1, fra bunden til fri liste. Nu er det ikke positionernes mængde, der sådan set interesserer os. Det afgørende er, om den vare, der føres tilbage, har modstandsstyrke over for liberaliseringen. Jeg skal ikke gøre bemærkninger om, hvor længe de tilbageførte varer skal blive på liste 2; det vil det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, der er mit partis ordfører med hensyn til valutalovsforslaget, sikkert gøre nogle bemærkninger om. Men jeg tror, det er rigtigt, at industrien nu får at vide, hvor længe de enkelte varer skal være på den bundne liste, eller hvor hurtigt industrien kan regne med at den tid er forbi.

Jeg er enig med den højtærede handelsminister i, at det klart må siges; men så kommer jo spørgsmålet om, hvor længe den pågældende vare skal blive på den bundne liste. Jeg er ikke sikker på, at de 3 år, som er sat for de varer, der er ført tilbage fra liste 1 til liste 2, er rigtigt ramt. Jeg er meget usikker her, og efter min opfattelse kan det ikke være afgørende, om en industri bliver 3 eller 4 år på bunden liste. Hvis den bliver der i 3 år og ikke kan klare sig, men kunne klare sig, hvis den blev der i 4 år, hvorfor så slå den ihjel for et princips skyld? Vel skal man være så stærk i principperne, at man vil være parat

til at dø for dem, men man kan vel ikke forlange, at andre skal dø for dem, og vi vil heller ikke for disse princippers skyld forlange, at nogle industrier skal dø.

Hvad toldsatserne angår, er der sket forhøjelser for 55 positioner og nedsættelser for 32 positioner; for 43 positioners vedkommende er der sket ændringer i toldfritagelsesordningen. Så kan man spørge, hvilken betydning det har for toldniveauet. Vi har drøftet dette meget grundigt i udvalget, og det er svært at gøre op. Vi må alle erkende, at vel kan vi sige, at så og så meget er der indført i 1958 eller 1959 af de varer, der er toldforhøjet, og derefter kan vi gøre op, at hvis importen bliver af samme størrelse, vil toldniveauet blive så og så meget højere, fordi procenterne er steget så og så meget. Men det har vel ikke så farlig megen interesse at få disse tal at vide — det hele kan ændre sig, vareindførslen kan blive større på visse felter, og forskydningerne bliver større på hele feltet. Så vidt jeg imidlertid kan skønne, vil der ikke ske store ændringer i toldniveauet fra oplægget i de to lovforslag med de ændringer, der er sket nu. Vi må jo huske på, at der er ingen, der i dag ved, hvad toldfritagelsesordningen vil betyde i penge; og hvad toldgodtgørelsesordningen angår, er der heller ingen, der kan gøre op, hvor meget den vil betyde i penge. Der er ingen, der ved, hvordan administrationen deraf kan lægges til rette. Lægges den enkelt til rette, vil det betyde, at mange firmaer, der i dag holder sig tilbage af skræk for administrationen, vil få toldgodtgørelse, og derfor kan det ikke gøres op i kroner og øre. Hvor meget ændringen i maskinanmærkning betyder, ved vi heller ikke. Jeg ved, at dengang vi lavede selve maskinanmærkningen, drøftede vi tal omkring 10 og 20 mill. kr. Jeg tør ikke nævne noget tal, men ordningen betyder i hvert fald et tab i toldindtægten, og også anmærkningen om de elektriske motorer vil betyde det.

Jeg tror som helhed, at der ikke bliver noget udsving i toldniveauet med de æn-